

Hierbij de winnende gedichten van onze eerste gedichtenwedstrijd in 2022 met als thema 'tuinwijk'

Nummer 3 door Wim Van Ranst

Burchtse stoverij

Neem een ui en een ij
Voeg er vier medeklinkers bij
Put water aan de oude pomp
Roer goed tot lief en leed
geuren en kleuren zijn vermengd
Laat eeuwen op een laag vuurtje

Jouw erfgoed is zo klaar
als Borgerweert of Bakkersveer
om te delen met velen

Nummer 2 door Annemie Wuyts

Tuinwijk

Vertrouwelijk bij elkaar reeds honderd jaar.
Een open vierkante oase van huizen rondom een plein met pomp, centraal
en cruciaal, bron van water en wellicht ook een plaats van veel getater.
Nu is de pomp een curiosum, een pittige knipoog naar een eeuw geleden,
omgeven door wat groen, een halte voor de moede leden.

De gevels in oorsprong identiek, bewaren nu geheimen van vreugde en
verdriet.
Lief en leed van weleer blijven verborgen. De stenen geven dit niet prijs,
ook niet aan de dag van morgen.

De huizen van vandaag vertellen meer en graag.
Elk huis, een andere thuis, een individuele toets.
De eenheid van 't begin is zoek.

Als oude bekenden leunen de huizen nog steeds tegen elkander.
Soms wat vreemd en wat onwennig,
de aloude band blijft stevig en is stellig.

Elke voorbijganger herademt in deze wijk, met bonte gevels en een plein.
Het doet goed, dit klein bezoek.

Het blijft een plek met sterk karakter,
gewijzigd met de tijd, en telkens een andere eigenheid.

Tuinwijk

Ik weet een plekje in ons dorp waar de tijd heeft stil gestaan
Ontsproten op een tekentafel, cottage-droom op wit papier
Huisjes, haast identiek, in strak patroon, schurken naast elkaar
Met af en toe een poortje hier en daar.

Het zijn bewaarders van verhalen, gevat in tijd en ruimte
Van de mensen die hier leefden, in wel en wee,
Ze woonden zij aan zij en leefden elk hun eigen leven.
Kinderen speelden met elkaar naar hartenlust, rondom de oude pomp -
Ze sponnen hier hun dromen en kwamen telkens weer terug

Zij tuurden ooit naar wat nog restte van het fiere Kraaienhof
Tot ook die schaduwen vervaagden en verdwenen onder het moderne
wegennet
Je hoort in de nabijheid nu het zoeven van 't verkeer
Maar in de zomer zoemen er de bijen nog steeds van bloem tot bloem.

Een eeuw vervloog – de jaren werden dromen die vervaagden
Maar de huizen in de wijk bleven als wachters in de tijd.
Heel veel zichten uit 't verleden noden nog te proeven
in het vermiljoen van oude kaarten die doen vermoeden
van wat ooit het heden was, een ijkpunt in de tijd.